

Kondor Katalin: Hol az igazság mostanában?

2026 március 02. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Szabadság, egyenlőség, testvériség? Viccelni tetszenek? Meg demokrácia, szólásszabadság és emberi jogok? Hová t?ntek ezek mostanában? Egyáltalán! Gondol itt valaki a jövőre?l valamit is?

Jelentem: sehol. Vagy jól elbújt és nem találjuk. Négy éve létezünk a háború és a mindennapos ígéret és hazugságok árnyékában, s valljuk be, azóta sem lehetett megtudni – gyakran talán még csak sejteni sem –, hogy mi folyik a világpolitika boszorkánykonyháiban. Ha csak a jelen napjaira gondolunk, akkor mindenképpen meg kell említeni a bennünket leginkább érintő s az orosz–ukrán háborúval kapcsolatos ilyen-olyan, orrunk el?tt elhúzott mézesmadzagok tömegét, melynek segítségével sikerült elhitetni az emberekkel, hogy e téren lassan béke lesz. Nem lett. Nemhogy nem lett, hanem máig már olyan üzenetek érkeznek – például hazánkhoz is –, melyek sok mindenről szólnak, csak éppen a békéről nem.

Tehát egy gyors béketeremtés ígérete bizony hiú ábrándnak bizonyult, hiszen a két részre szakadt világ számos országa vagy éppen benne van egy háborúban, s már nem tegnap óta, vagy pedig egyértelműen és nyíltan fenekedik, azaz készül valamiféle háborúra. Fel kellene hagyni az álmokkal, mert úgy tűnik, a háború örök. S amit a mostani idők sugallnak nekünk, azok a tények ennek a megállapításnak az igazságát hordozzák. Mármint annak, amely azt állítja, hogy a háború örök. Lényegében az 1940-es években született korosztály a mi térségünkben mindmáig háborús fenyegetések árnyékában élt, akkor is, amikor azt hidegháborúnak hívták. S a helyzet azóta sem változott. Sőt!

Magyar szempontból nézve a történeteket, úgymond szintet lépett. A velejéig romlott Európai Unió ugyanis most szemet hunyt afölött, hogy az ukránok két szuverén, a háborúba nem beleavatkozó ország, azaz Szlovákia és Magyarország energiaellátását a legszemérmertlenebb próbálják nehezíteni, hogy ezzel hétköznapijainkat megkeserítsék, vagy éppen ellehetetlenítsék. És az unió hallgat, Ukrajna meg tovább provokál. Minket, magyarokat is. Előszörban azért, mert többször kijelentettük, ez nem a mi háborúnk. Ez Ukrajnát cseppet sem érdekli, s a legszemérmertlenebb módon igyekszik bosszút forralni. Az első rész már megtörtént, akadályozták a két ország energiaellátását. A hallgatás beleegyezés, szól a mondás, s megismétlem: az unió pedig hallgat. Mi ez, ha nem a háborúba való bevonás arcátlan kísérlete? Mely egyelőre legalább is azt üzeni nekünk, hogy nem számít itt jog, meg néhány jeles politikus, nem számít a nagyhatalmak véleménye sem, a mélyállam meg röhög a markába, élén a csókos asszonnyal meg a mutogatós bácsival.

Forr a világ bús tengere, s mi benne keressük az igazságot, ám az nem óhajt megmutatkozni. A már régen fenekedők meg röhögnek a markukba, amikor egyesek béketervvvel állnak elő. Amely persze egyelőre nem valósult meg, Ukrajna viszont arcátlanul mozgósít éjt nappallá téve. Hol a béke, meg a terve? Sehol. Ráadásul egy olyan hamis ígérettel is szembe kellett és kell néznünk, ami már nagyon sokszor elhangzott, hogy nekünk semmi közünk Ukrajnához, ez nem a mi háborúnk. Ami cáfolhatatlan igazság, csak éppen azóta is van magyar áldozat. Meg van mindennapi hazugság, s lassan nem lesz mindennapi kenyér sem.

Miközben írtam a fenti mondatokat, kinevettem magamat. Micsoda ostobaság, hogy egy nő, egy harcokhoz nem értő senki próbál itt akár csak egyetlen mondatban is rávilágítani arra, hogy elfogadhatatlan az a közeg, melyet részben mi hoztunk létre, s úgy hívják, Európai Unió! Nos, ez a szedett-vedett társaság nem alszik, például éppen most igyekszik az úgynevezett Mercosur-megállapodást végrehajtani, amelyről valódi szakértők mondják, hogy merénylet az európai gazdák ellen, magyarán tönkretelheti őket villámgyorsan, már csak azért is, mert óriáscégekkel kellene úgymond „versenyezniük”. Nincs mese, itt Európa teljes „lenyúlásáról”, ellehetetlenítéséről és semmibevételéről van szó, szinte minden szinten. A terv végrehajtása, magyarán kontinensünk tönkretétele folytatódik. A békéről meg lényegében szó sem esik. Tehát újból át vagyunk verve. Mint mindig. Pontosabban fogalmazva a hazugságok tengerében élünk. Hazudnak itt a fentebb leírtakon kívül még a migrációról, a genderügyről, a klímavészéről, a Covidról, s persze a háborúról, bárhol zajlik is, nem sorolom tovább.

Ha elgondolkodunk a világ sorsa felett, talán az a legnagyobb gond, hogy csak igen ritkán tudjuk leleplezni azt a hazugságáradatot, ami az életünket kíséri. Szabadság, egyenlőség, testvériség? Viccelni tetszenek? Meg demokrácia, szólásszabadság és emberi jogok? Hová tűntek ezek mostanában? Egyáltalán, gondol itt valaki a jövőre? Valamit is? Jelentkezzen! Addig is leírom, hogy nem oly rég, egy Pentagon-tanulmányban Közép-Európa térségéről arról lehetett olvasni, hogy egy atomcsapás esetén a termőföldek mikortól lennének újra használhatók élelmiszer-termelésre. Nos, több évtizedig, sőt egyes esetekben évszázadig is eltarthat, míg visszaáll az eredeti állapot. Ez tényleg egy igazság. Még hozzá szomorú.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarismet.hu

Ajánló
